

1. TĒMA 29. SEPTEMBRIS – 5. OKTOBRIS

RADĪŠANA UN KRIŠANA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1Moz 1:26, 27; 1Jņ 4:7, 8, 16; 1Moz 11:1–9; Gal 3:29, 5Moz 7:6–11.

ATMIŅAS PANTS:

“Viņš to izveda laukā un teica: ‘Palūkojies debesīs un skaiti zvaigznes! Vai vari tās saskaitīt?’ Un viņš tam teica: ‘Tik tev būs pēcnācēju!’ Un viņš ticēja Kungam, un tas tika pieskaitīts viņam par taisnību” (1Moz 15:5, 6).

Dieva ļaužu stāsts sākas ar cilvēka radīšanu un traģisko krišanu grēkā. Jebkuram mēģinājumam saprast vienotības raksturu draudzē ir jāsākas ar Dieva sākotnējo plānu pie radīšanas un tad atjaunošanu pēc krišanas.

Bībeles pirmās nodaļas atklāj, ka Dievs bija paredzējis, lai cilvēce ir viena ģimene. Diemžēl šī vienotība pēc grēka traģēdijas pārtrūka. Tikai grēkā radās vienotības trūkums un nevienprātība, kas bija nepaklausības nepatīkamās sekas. Netieša norāde uz šo šķelšanos ir saruna starp Ādamu un Ievu, kad Dievs tuvojās viņiem pirmo reizi pēc ēšanas no aizliegtā koka (sk. 1Moz 3:11). Tāpēc līdz ar visu citu, ko paveiks glābšanas plāns, sākotnējās vienotības atjaunošana arī ir izšķirošs mērķis.

Ābrahāms, Dieva ļaužu tēvs, kļuva par galveno varoni Dieva glābšanas plānā. Ābrahāms Rakstos ir attēlots kā lielisks “taisnošanas ticībā” paraugs (sk. Rm 4:1–5) – ar tādu ticību, kas apvieno Dieva ļaudis savā starpā un ar pašu Kungu. Dievs darbojas ar savu ļaužu starpniecību, lai atjaunotu vienotību un darītu zināmu Viņa gribu bojā ejošajiem cilvēkiem.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 6. oktobrī.

Mīlestība kā vienotības pamats

Skaidra vēsts, kas plūst no radīšanas stāsta 1. Mozus grāmatas 1. un 2. nodaļā, ir cilvēces vispārīgā saskaņa, kas pastāvēja radīšanas nedēļas beigās. Dieva pēdējie vārdi, ka viss bija “ļoti labs” (1Moz 1:31), attiecas ne tikai uz estētisko skaistumu, bet arī uz jebkādu ļaunuma vai nesaskaņu elementu trūkumu, Dievam pabeidzot šīs pasaules veidošanu un cilvēku radīšanu, kuriem tajā bija jādzīvo. Dieva sākotnējais radīšanas nolūks ietvēra harmonisku līdzāspastāvēšanu un visu dzīvības formu savstarpēji atkarīgas attiecības. Tā bija skaista pasaule, kas radīta cilvēces ģimenei. Viss bija pilnīgs un atklāja Radītāju. Dieva ideāls un sākotnējais mērķis pasaulei bija saskaņa, vienotība un mīlestība.

Izlasi 1Moz 1:26, 27. Ko šie panti mums māca par cilvēka radīšanas unikālumu, salīdzinot ar pārējās zemes radīšanu, kā tas atklāts 1Moz 1. un 2. nodaļā? _____

---

1. Mozus grāmatā teikts, ka Dievs radīja cilvēku pēc Savas līdzības; nekas cits Mozus grāmatas radīšanas stāstā nav teikts. “Un Dievs teica: ‘Taisīsim cilvēku pēc mūsu tēla, pēc mūsu līdzības, lai tas valda pār zivīm jūrā un pār putniem debesīs, un pār lopiem, un pār visu zemi, un pār visiem rāpuļiem, kas rāpo pa zemi!’ Un Dievs radīja cilvēku pēc sava tēla, pēc Dieva tēla viņš radīja to – vīrieti un sievieti viņš radīja!” (1Moz 1:26, 27). Lai gan teologi ir gadsimtiem ilgi debatējuši par šī tēla tiešo būtību un par paša Dieva raksturu, daudzas Rakstu vietas atklāj Dieva būtību kā mīlestību.

Izlasi 1Jņ 4:7, 8, 16. Kā šie panti palīdz mums saprast, kā mēs sākotnēji tikām radīti un kā tas varēja ietekmēt sākotnējo vienotību, kas bija pie radīšanas? _____

Dievs ir mīlestība, un, tā kā cilvēce arī var mīlēt (tādā veidā, kā pārējā zemes radība noteikti nespēj), radīšanai pēc Viņa tēla ir jāietver spēja mīlēt. Tomēr mīlestība var pastāvēt tikai attiecībās ar citiem. Tādējādi, lai arī ar ko ir saistīta radīšana pēc Dieva tēla, tai ir jāietver arī spēja mīlēt – un mīlēt dziļi.

Grēkākrišanas sekas

Grēkākrišanas sekas bija milzīgas. Ādama un levas nepaklausība iesāka saskanīgās savstarpējās atkarības pārrāvumu starp visām dzīvības formām. Pat vēl ļaunāk – tā iesāka nevienprātību, nesaskaņas un šķelšanos starp cilvēkiem, kas pastāv līdz pat mūsdienām. Saskaņas trūkums ir redzams uzreiz, Ādamam un levai cenšoties vainu par krišanu uzvelt uz citiem (1Moz 3:12, 13). Kopš tā laika viss ir kļuvis tikai ļaunāk.

Izlasi 1Moz 3:16–19 un 1Moz 4:1–15. Kas šajos pantos atklāj grēka sekas un to ietekmi uz harmonisko pasauli, ko bija radījis Dievs? _____

Ādama nepaklausība kļuva par daudzu notikumu un seku avotu, kas ar laiku ietekmēja visu Dieva radību. Dabas pasaule sāka ciest no grēka sekām. Cilvēku attiecības arī tika ietekmētas. Kains un Ābels, divi brāļi, kam vajadzēja rūpēties un milēt vienu otru, kļuva sveši, jo Kains izvēlējās sekot pats savām tieksmēm, nevis Dieva norādītajai pielūgsmes formai. Šī atsvešinātība beidzās ar vardarbību un nāvi. Kaina reakcija tomēr vairāk bija vērstā pret Dievu, nevis Ābelu. Viņš bija dusmīgs uz Dievu (1Moz 4:5), un šīs dusmas radīja aizvainojumu pret Ābelu. Nepaklausība vēl vairāk sarāva cilvēku attiecības.

“Un Kungs redzēja, ka pieaug cilvēka ļaunums uz zemes un viss, ko viņš veidojis, ik dienu savā sirdī domā tik ļaunu!” (1Moz 6:5). Šis ļaunums beigās noveda pie plūdiem un neticamas sākotnējās Dieva radības iznīcināšanas, kas tika atstāta plūdu varā. Bet pat tad Dievs nepārtrauca cīnīties par cilvēci, bet saglabāja atlikumu – Noa un viņa ģimeni –, lai sāktu visu no jauna.

Pēc plūdiem Dievs deva Noa un viņa ģimenei apsolījumu. Varavīksne debesīs vienmēr atgādinās par Viņa rūpēm un apsolījumiem, par Viņa laipnību un žēlastību (1Moz 9:12–17, Jes 54:7–10). Dievs slēdza derību ar Noa un atjaunoja Savu sākotnējo plānu vienotas cilvēces izveidošanai, kas ir uzticīga Viņam un Viņa Vārdam.

Kādos veidos grēks ienes nesaskaņas? Ko tu vari darīt tieši tagad, lai palīdzētu atjaunot saskaņu starp tiem, ko tava izvēle var spēcīgi ietekmēt? _____

Vienotības trūkums un šķelšanās turpinās

Izlasi 1Moz 11:1–9. Kas šeit notika tāds, kas padara šķelšanos un vienotības trūkumu vēl ļaunāku? _____

_____

_____

Nākamais notikums, ko Bībele min pēc plūdiem, ir Bābeles torņa celtniecība, valodu sajaukšana un sekojošā cilvēku, kas līdz šim bija runājuši vienā valodā, izklīdināšana. Daži no Noa pēcnācējiem, kurus, iespējams, piesaistīja zemes starp Eifratas un Tigras upēm skaistums un auglība, nolēma celt sev pilsētu un augstu torni Šināras zemē, kas atrodas mūsdienu dienvidu Irākā (1Moz 11:2).

Arheoloģija ir atklājusi, ka Mezopotāmija bija blīvi apdzīvots reģions jau no seniem laikiem. Starp šīm tautām dzīvoja arī šumeri, kas izgudroja rakstīšanu uz māla plāksnēm. Viņi būvēja pamatīgas mājas un bija rotaslietu, darbarīku un mājsaimniecības priekšmetu darināšanas meistari. Izrakumi ir atklājuši daudzus torņiem līdzīgus tempļus, kas ir veltīti dažādu dievību pielūgsmei.

Noa pēcnācēji, kas apmetās Šināras zemē, drīz aizmirsa Noa Dievu un apsolījumu, ka Viņš nekad vairs neiznīcinās pasauli plūdus. Bābeles torņa būvniecība bija viņu pārākās gudrības un prasmju piemineklis. Šī būvniecības projekta motivācija bija ilgas pēc slavas un reputācijas, “darīt sev vārdu” (1Moz 11:4). “Saskaņā ar dievišķo nolūku cilvēkiem bija jāsavienā vienotība ar patiesas reliģijas saišu palīdzību. Kad elkdievība un daudzdievība pārrāva šo iekšējo garīgo saiti, viņi zaudēja ne tikai reliģijas vienotību, bet arī brālības garu. Tāds projekts kā tornis, lai ar ārējiem līdzekļiem saglabātu iekšēju vienotību, kas bija pazaudēta, nevarēja izdoties.” (The SDA Bible Commentary, 1. sēj., 284., 285. lpp.)

Ādama un levas krišana izjauca cilvēces vienotību un Dieva sākotnējo plānu. Sekas bija neskaidrība pielūgsmes jautājumā, pa visu zemi plaši izplatījās ļaunums un amorālums un visbeidzot cilvēce sadalījās daudzās dažādās kultūrās, valodās un rasēs, kas bieži kopš tā laika ir savā starpā naidīgušās.

Kādus praktiskus soļus mēs varam spert, lai palīdzētu mazināt šķelšanos starp rasēm, kultūrām un valodām, kas ievaino mūs pat draudzē? _____

_____

_____

Ābrahāms, Dieva ļaužu tēvs

Trīs lielās monoteistiskās pasaules reliģijas – jūdaisms, kristietība un islāms – par savu tēvu uzskata Ābrahāmu. Kristiešiem šī asociācija ir saistīta ar garīgām attiecībām. Kad Ābrahāms tika aicināts atstāt savu zemi Mezopotāmijā, viņam teica, ka viņā “tiks svētītas visas dzimtas uz zemes” (1Moz 12:3, sk. arī 1Moz 18:18, 22:18). Svētība nāca, pateicoties Jēzum.

Izlasi Ebr 11:8–19, Rm 4:1–3 un Gal 3:29. Kādi Ābrahāma ticības elementi ir minēti šajos pantos un kā tie ir saistīti ar kristiešu vienotības ideju? Tas ir, ko mēs varam atrast šajos pantos, kas palīdzētu mūsdienās saprast, cik svarīgai sastāvdaļai vajadzētu būt kristīgai vienotībai? __

Kā visu ticīgo tēvs Ābrahāms atstājis mums dažus pamatelementus, kas ir kristīgās vienotības centrā. Pirmkārt, viņš praktizēja paklausību. “Ticībā Ābrahāms paklausīja Dieva aicinājumam un devās uz vietu, kas viņam bija jāiemanto; viņš gāja, pat nezinādams, kurp dodas” (Ebr 11:8). Otrkārt, viņš ticēja Dieva apsolījumiem. “Ticībā viņš mitinājās apsolītajā zemē kā svešinieks, dzīvodams teltīs ar tā paša apsolījuma līdzmantinekiem – Īzaku un Jēkabu; viņš gaidīja pilsētu, kurai ir drošs pamats, kuras meistars un veidotājs ir Dievs” (Ebr 11:9, 10). Treškārt, viņš ticēja, ka Dievs dos viņam dēlu un ka kādu dienu viņa pēcnācēji būs neskaitāmi kā zvaigznes. Balstoties uz šo reakciju, Dievs taisnoja viņu ticībā (Rm 4:1–3). Ceturtkārt, viņš uzticējās Dieva glābšanas plānam. Vislielākais pārbaudījums Ābrahāma ticībai bija tad, kad Dievs lūdza viņu upurēt Īzaku uz Morijas kalna (1Moz 22:1–19, Ebr 11:17–19).

Vecā Derība apraksta Ābrahāmu kā Dieva draugu (2L 20:7, Jes 41:8). Viņa ticības dzīve, viņa nesvārstīgā paklausība un viņa uzticība Dieva apsolījumiem padara viņu par paraugu tam, kādai tagad vajadzētu būt mūsu kristīgajai dzīvei.

Dažas nākamās dienas padomā par saviem vārdiem un darbiem. Kā tu vari censties nodrošināt, lai viss, ko tu saki, atspoguļotu tavas ticības realitāti? _____

Dieva izraudzītie ļaudis

Aicinot Ābrahāmu būt Viņa kalpam, Dievs izraudzījās ļaudis, kas atklās Viņu pasaulei. Šis aicinājums un izraudzīšana bija Dieva mīlestības un žēlastības darbs. Dieva aicinājums Israēlam bija svarīgs Viņa plānā atjaunot visu cilvēci pēc posta un nevienprātības, ko bija radījuši krišana. Svētā vēsture ir Dieva darbs pie šīs atjaunošanas, un galvenā šī plāna sastāvdaļa ir Israēls kā derības tauta.

Kāpēc Dievs sauc Israēlu par Savu tautu, saskaņā ar 5Moz 7:6–11? Kāpēc Viņš par Saviem ļaudīm izraudzīja Ābrahāma pēcnācējus? _____

Israēla kā Dieva tautas izraudzīšanas centrā ir Dieva mīlestība pret cilvēkiem. Dievs slēdza derību ar Ābrahāmu un viņa pēcnācējiem, lai ar Savu ļaužu starpniecību saglabātu Dieva atziņu un nestu glābšanu cilvēcei (Ps 67:2). Tomēr tas, ka Dievs izraudzīja Israēlu, ir augstākais mīlestības darbs. Ābrahāma pēcnācējiem nebija nekā, ar ko viņi būtu varējuši sev pieprasīt nepelnīto Dieva mīlestību. “Kungs jūs ir iemīlējis un izvēlējis ne tādēļ, ka jūsu būtu vairāk par citām tautām – jūs esat mazākā no visām tautām” (5Moz 7:7).

Lai izvēlētos Sev ļaudis, Dievs izmanto mums nepierastu apgriezto vērtību sistēmu. Ja mēs, izvēloties vadītājus, skatāmies uz spēku, gudrību un pašapziņu, Dievs neizvēlas kalpošanai stīpros un varenos, bet tos, kas izjūt un atzīst savu vājumu, nezināšanu un necīgumu, lai neviens nevarētu lielīties Viņa priekšā (1kor 1:26–31).

Tomēr aplūkosim priekšrocības, kas viņiem bija: “Israēla tautu Dievs vēlējās padarīt par savu slavu un godību. Tiem tika dotas visas garīgās priekšrocības. Dievs ļaudīm neliedza neko, kas varēja labvēlīgi ietekmēt rakstura veidošanos un tos sagatavot par Viņa pārstāvjiem.

Paklausībā Dieva likumam šī tauta būtu kļuvusi par labklājības brīnumu pasaules nāciju priekšā. Tas, kurš tiem spēja dot gudrību un prasmi dažādos amatos, varēja joprojām būt viņu skolotājs, un, paklausot Viņa likumiem, tie tiktu paaugstināti un kļūtu cēlāki. Ja ļaudis būtu paklausīgi, tie tiktu pasargāti no tām slimībām, kuras skāra citas tautas, un tiktu svētīti ar enerģiju un prāta spējām. Dievs tiem nodrošināja visas iespējas kļūt par lielāko nāciju virs zemes.” (Elena Vaits “Kristus līdzības”, 288. lpp.)

Kādas paralēles mēs varam atrast starp to, ko Dievs darīja senajam Israēlam, un Viņa aicinājumu tiem un to, ko Viņš paveica mūsu labā un kāds ir Viņa aicinājums attiecībā uz mums, septītās dienas adventistiem? Līdzdali savas atbildes Bībeles izpētes grupā! _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elena Vaita “Sentēvi un pravieši” nodaļas “Radišana” (44.–51. lpp.), “Ābrahāma aicināšana” (125.–131. lpp.).

Dieva sākotnējais nolūks, radot cilvēku, atspoguļojas arī ģimenes izveidošanā (1Moz 2:21–24) un sabbatā. Sabats bija paredzēts visai cilvēcei, kā Jēzus skaidri norāda Marka 2:27, 28. Tā universālais raksturs ir redzams pašā Mozus grāmatas ziņojumā, kad Dievs nošķīra septīto dienu ne tikai pirms Israēla kā Viņa derības ļaužu aicināšanas, bet pat pirms grēka ienākšanas. Kāds sabbatam būtu spēcīgs, vienojošs spēks, ja to ievērotu visi cilvēki! Tā bija atpūtas diena, ko Dievs bija paredzējis, lai atgādinātu Ādama un levas pēcnācējiem par viņu kopējo saiti ar Viņu un citam ar citu. “Gan sabats, gan ģimene tika iecelti Ēdenē, un pēc Dieva ieceres tie ir nesaraujami saistīti kopā. Šajā dienā vairāk nekā citās mums ir iespējams dzīvot Ēdenes dzīvi. Dieva plāns ģimenes locekļiem bija, lai tie būtu vienoti darbā un mācībās, kalpošanā un atpūtā, tēvs kā saimes priesteris un abi vecāki kā savu bērnu skolotāji un biedri.” (Elena Vaita “Bērna vadonis”, 535. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā 1. Mozus grāmatas ziņojums par sievietes radišanu no Ādama sāna atklāj ciešo un tuvo saiti, kādai vajadzētu pastāvēt starp vīru un sievieti? Ko tas mums stāsta, kāpēc viscaur Bībelē Dievs izmanto vīra un sievas attiecības kā paraugu tuvumam, kādu Viņš meklē ar Saviem ļaudīm?

2. Lai gan Bābeles torņa stāsts mums māca, ka cilvēku etniskā un valodu dažādība nebija daļa no Dieva sākotnējā plāna cilvēcei, kā mēs varam mūsdienās skatīties pāri šādām dabiskām atšķirībām? Kā draudze vēl joprojām var piedzīvot vienotību un saskaņu, pat ja tā sastāv no daudzu tautību un valodu pārstāvjiem?

3. Kādas paralēles šeit ir atrodamas starp senā Israēla aicināšanu un mūsu kā septītās dienas adventistu aicinājumu? Vēl svarīgāk – kādas mācības mēs varam no tā gūt, lai kļūtu uzticīgāki savam dievišķajam aicinājumam Kristū?

KOPSAVILKUMS:

Dieva sākotnējais plāns pie radišanas bija, lai cilvēce dzīvotu harmonijā un vienotībā kā viena ģimene. Mūsu pirmo vecāku nepaklausība izjauca Dieva plānu. Tomēr Dievs aicināja Ābrahāmu, lai izveidotu tautu, ar kuras starpniecību Viņš var uzturēt dzīvu atjaunošanas apsolījumu, kas ir atrodams tikai Kristū.